

๑๕๓

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ใจนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว (4)
ของ
พระเอก

จ้อง 纪婴 เอียน
หยกน้ำแข็ง เป๋อ
จื่อหาว 子豪 วาด

ฉบับครั้งที่ 1

จ.ร.น

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ไฉนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว
ของ
พระเอก

จี๋อิง 纪婴

เขียน

หยกน้ำแข็ง

แปล

115014 ดิจิทัลกราฟิกส์

บทลิขิตให้เป็นนางร้าย แต่โฉนกลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอก 4
不断作死后我成了白月光

อริยม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัณธัญ

Published originally under the title of 《不断作死后我成了白月光》
(Bu Duan Zuo Si Hou Wo Cheng Le Bai Yue Guang)
Author © 纪婴 (Ji Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8747-6
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ วิศรา แซ่ลิ้ม • บรรณาธิการต้นฉบับ ชวลรัตน์ ยศกรวราเกียรติ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง
ออกแบบรูปเล่ม กุณศิรา บงแก้ว, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ปริณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เพลิดเพลินเดียว บทลิติต ให้เป็นนางร้าย แต่ในกลายเป็แสงจันทร์ขาวของพระเอกก็เดินทางมาถึงเล่มที่ 4 แล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับความสนุก ตื่นเต้น และชวนติดตามจากเล่มก่อนๆ

‘ความชอบ’บนโลกใบนี้มีหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นความรักในครอบครัว มิตรภาพ ความผูกพันระหว่างอาจารย์กับศิษย์ หรือสายสัมพันธ์ในฐานะศิษย์พี่ศิษย์น้อง เช่นเดียวกับหนังหนัง เผยจี และเหล่าสหายในสำนักกระบี่เสวียนชวี ที่ร่วมฝ่าการทดสอบและเผชิญอันตรายเคียงข้างกันมาโดยตลอด

หลังผ่านบททดสอบแรก เหล่าศิษย์ต่างร่วมเฉลิมฉลองในเมืองหลวงแห่ง ทว่าในบรรยากาศแห่งความสุข หนังหนังกลับสัมผัสได้ถึงความผิดปกติบางอย่างในสุราที่ทุกคนดื่ม และเมื่อเริ่มสืบหาความจริง เธอกับเผยจีก็พบว่ามิดีสตรีหายตัวอย่างต่อเนื่องในเมืองนี้

การสืบหาความจริงค่อยๆ พาพวกเธอเข้าใจความลับที่อันตรายมากขึ้นเรื่อยๆ และในขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองก็เริ่มก่อตัวอย่างชัดเจน เช่นนี้แล้ว อันตรายที่รออยู่เบื้องหน้าคืออะไร และหนังหนังกับเผยจีจะรู้ใจตัวเองแล้วหรือไม่ ขอเชิญคุณผู้อ่านทุกท่านร่วมติดตามบทต่อไปของการเดินทางครั้งนี้ได้ในหน้าถัดไปเลยค่า

หับหับ ห่อตัวอยู่ในเสื้อตัวนอกของเผยจี๊ ขณะค่อยๆ เดินตามเขาขึ้นเรือเหาะที่ละก้าว ก่อนจะป็น้อย่างเรียบร้อยในมุมเงียบสงบไร้ผู้คน รวากับไก่อี้อีกตัวหนึ่ง

ขามา เจิ้งเวยจี๊นั่งอยู่ข้างกายหนึ่งหนึ่ง แต่ตอนนี้ทั้งคู่ต้องแยกกันไปทำการทดสอบ จึงไม่ได้พบกัน ประกอบกับใบหน้าของเธอแดงมากจนไม่อยากจะพบผู้ใด ครั้นนั่งลงแล้ว เธอก็ดึงแขนเสื้อของเผยจี๊เบาๆ เอ่ยว่า “เผยจี๊ เจ้านั่งกับข้าก่อนได้หรือไม่”

เผยจี๊เฝ้าริมฝีปาก สีหน้าดูเรียบเฉย ทว่าดวงตากลับไม่ได้ฉายแววหงุดหงิดหรือปฏิเสธ หลังจากเงยไปได้ไม่นาน เขาก็ตอบเสียงเบาว่า “อืม”

ความจริงแล้วเผยจี๊กำลังรู้สึกไม่ค่อยดีนัก นับตั้งแต่หนึ่งหนึ่งบอกว่าจะไปตามหาเฮ่อจื่อโจวตามลำพัง เขาก็รู้สึกราวกับมีบางสิ่งจุกอยู่กลางอก หนักอึ้งกดทับจนทั้งอึดอัดและหงุดหงิด เกือบจะหลุดปากบอกนางออกไปว่า “ท่านอย่าอยู่กับศิษย์พี่เฮ่อตามลำพังบ่อยได้หรือไม่”

แต่พอความคิดนี้ผุดขึ้นมาในสมอง เผยจี๊ก็อดขำตัวเองในใจไม่ได้ เพราะเขากับหนึ่งหนึ่งไม่ได้สนิทกันถึงเพียงนั้น อีกทั้งเขายังไม่มีทั้งสถานภาพและเหตุผลที่จะไปชี้แจงสั่งให้นางทำตามใจตนเอง

เขาคิดว่าต่อให้หนึ่งหนึ่งกับเฮ่อจื่อโจวสนิทกันยิ่งกว่านี้ มันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขาเลยสักนิด หนึ่งหนึ่งอยากใกล้ชิดกับผู้ใดก็เป็นเรื่องของนาง เขาจะไปใส่ใจทำไมกัน...แต่เขาก็ยังอดรู้สึกหงุดหงิดแบบไร้เหตุผลไม่ได้อยู่ดี

ตอนเผยจี้ช่วยเฉียวเหยียนคุมตัวเผ่ามารใกล้ตายออกจากดินแดนลี้ลับมา สีหน้าของชายหนุ่มเย็นชาจนน่ากลัว ทำเอาผู้บำเพ็ญมารตัวลั่นนังงถึงกับเอ่ยถามว่า “หากท่านจะชักกระบี่ ก็ฟันข้าให้ตายภายในครั้งเดียวได้หรือไม่”

ต่อมา เมื่อเขาเห็นหนึ่งหนึ่งกับเฮ่อจื่อโจวประชันฝีมือการแสดงจากคันท้องเวท เขาก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

แม้ว่าหนึ่งหนึ่งจะอับอายจนไม่กล้าเจอผู้ใด แต่เผยจี้กลับไม่ได้รู้สึกว่ามันน่าอายถึงเพียงนั้น เพราะภาพที่เขาเห็นจากคันท้องเวท ทำให้เขามีความคิดเล็ก ๆ ที่ซึ่ซลาดแตกหน่อขึ้นมาในใจอย่างเงิบงัน

เวลาหนึ่งหนึ่งอยู่กับเฮ่อจื่อโจว นางมักจะสดใสร่าเริง และศิษย์พี่เฮ่อสามารถหัวเราะเล่นกับนางได้ ในขณะที่เขาทำเช่นนั้นไม่ได้

เขาเงิบขมริมนอกไป อีกทั้งนิสัยก็ไม่อ่อนโยนนัก เพราะเติบโตขึ้นมากับการทุบตี ด่าทอ และคมหอกคมดาบมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่รู้ว่าต้องทำอะไรให้ผู้อื่นมีความสุข แค่ชายหนุ่มไม่กลายเป็นคนโหดเหี้ยมกระหายเลือดก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว

เผยจี้จึงเงิบกริบเหมือนฉากหลังเสมอ มีเพียงช่วงเวลาวิฤติเท่านั้นที่เขาสามารถไขว้ชะกระบี่กับความรุนแรงในการต่อสู้ เพื่อทำให้ตัวเองมีตัวตนขึ้นมา ส่วนเวลาอื่น...

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เผยจี้ก็อดรู้สึกว่ามันใจไม่ได้

หนึ่งหนึ่งคงไม่ใส่ใจว่าเขาจะสามารถทำให้นางมีความสุขได้

หรือไม่ แต่เขากลับมัวแต่ว่าวุ่นใจกับเรื่องนี้ไม่เลิก ในใจของนาง เขาก็เป็นเพียงศิษย์น้องที่ไม่ได้สนิทกันมากนัก ย่อมไม่ได้ต่างไปจากคนอื่น ๆ

“หุ ๆ” เฉิ่งอึ่งที่รับรู้ได้ถึงความคิดของเผยจี้ ก็เอื่อยเหงใจดำ อย่างเจ้าเล่ห์ว่า “แสดงว่าในใจเจ้า หึงหนิงต่างจากผู้อื่นมากใช่หรือไม่”
เผยจี้ “...”

ชายหนุ่มตอบเสียงตะกุกตะกัก “เจ้าคิดมากไปแล้ว”

“ข้าคิดว่านางดีต่อเจ้าไม่เลว ยังจำสามคำที่หึงหนิงเคยพูดไว้ได้หรือไม่”

เฉิ่งอึ่งหัวเราะหึ ๆ ก่อนบิ๊บเสียงล่อเลียน “เผยจี้ ตอนที่เจ้า ได้ยินคำเรียกนั้น หัวใจเต้นเร็วมากใช่หรือไม่ เมื่อใดเจ้าจะลองเรียก นางว่า ‘หึงหนิง’ บ้างเล่า อย่าเอาแต่เรียก ‘ศิษย์พี่หญิงเล็ก’ อยู่ร่ำไปสิ”

เผยจี้ไม่ตอบ เพียงเฝ้าริมฝีปากอย่างเงิบ ๆ แม้เขาจะไม่ชอบใจมากเพียงใด แต่ก็ไม่ได้คิดจะแสดงออกมาให้ผู้อื่นเห็นแล้ว ลำบากใจ เขาคุ่นชินกับการเก็บความรู้สึกทุกอย่างไว้ในใจ

หึงหนิงจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จึงไม่ได้รับรู้ถึงความคิดของชายหนุ่ม เธอซุกตัวอยู่ในเสื่อตัวนอกอยู่นาน ก่อนจะเงยหน้า ขึ้นมามองเขา ดวงตากลมโตดำกลับราวลูกองุ่นคู่หนึ่ง งดงามยิ่งนัก ครันสะท้อนกับแสงไฟที่เปล่งประกายวาววับ

โดยเฉพาะยามนี้ เมื่อผมยาวสลวยถูไถกับเสื่อคลุมจนยุ่งเล็กน้อย เส้นผมพลิวไหวอยู่บนใบหน้าขาวเนียน ปลายจมูก และข้างแก้มก็แดงเรื่อเหมือนดอกท้อ ยามที่นางจ้องมองเขา...

นิ้วของเผยจี้ที่กำกระบืออยู่เกร็งขึ้นเล็กน้อย เขาถามเสียงทุ้มต่ำว่า “เป็นอะไรไป”

“เจ้า” หินหนึ่งล้งเลเล็กน้อย ก่อนเอ่ยเสียเบา แล้วรีบหลุนตาลอย่างรวดเร็ว “ได้ดูคันท้องหรือไม่...ว่าข้ากับเฮ้อจื่อโจ้วทำสิ่งใด”

คำตอบของปัญหาข้อนี้ควรมีแค่คำว่า ‘ดูแล้ว’ กับ ‘ไม่ได้ดู’ ทว่าเผยจี้กลับย้อนถามเธอว่า “การที่ข้าได้ดูหรือไม่ มันสำคัญมากนักหรือ”

แม้แต่ตัวชายหนุ่มเองก็ยังคิดไม่ถึงว่าตนจะหลุดพูดประโยคนี้ออกมา ทำให้ทั้งเขาและหญิงสาวที่อยู่ข้างกายต่างนิ่งงันไปชั่วขณะ

เพราะนี่ไม่คล้ายคำถามที่เผยจี้จะเอ่ยตามปกติ เขาเป็นคนที่รังเกียจความวุ่นวาย ไม่ชอบพูดอ้อมค้อม หินหนึ่งจึงตกใจและชะงักไปเล็กน้อย

มันสำคัญมากนักหรือ

ดูเหมือนคล้ายคลึงคลลว่าสำคัญอยู่นิด ๆ จริง ๆ

หินหนึ่งรู้สึกแปลกใจที่ตัวเองกลับใส่ใจเรื่องนี้ จนกระทั่งเผยจี้ถามขึ้นมา เธอถึงเพิ่งรู้ว่า ตอนที่ออกมาจากดินแดนลี้ลับต่อหน้าผู้คนมากมาย สิ่ง que เธอคิดจะไม่ใช่ ‘ແ່แล้ว’ อับอายขายหน้าแน่ ๆ แต่เป็น ‘ແ່แล้ว เผยจี้เห็นหรือไม่’

หินหนึ่งไม่เอ่ยคำใด กระทั่งผ่านไปสักพัก เธอก็ดึงเสื้อตัวนอกมาห่อหุ้มตัวเองแน่นขึ้น และขดตัวกลับเข้ามาเหมือนเมื่อตอนก่อนหน้านี้

เผยจี้มองไม่เห็นสีหน้าของหญิงสาว ได้ยินเพียงเสียงของหินหนึ่งกระซิบตอบมาอย่างไม่มั่นใจว่า “...อืม”

ชายหนุ่มไม่เคยคาดคิดว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ เขาไม่ยี่หระต่อความเจ็บปวดหรือความอับยศใด ๆ ทว่าคำพูดสั้น ๆ คำนั้น กลับ

ทำให้หัวใจของเขาหนักอึ้งขึ้นมาน่าประหลาด

“หากเจ้าไม่ได้ดู ข้าย่อมดีใจ”

ท่าทางของหญิงหนึ่งในตอนนี้เหมือนหนูแฮมสเตอร์กลม ๆ ตัวหนึ่งที่ทั้งศีรษะถูกห่อไว้ในเสื้อตัวนอกและส่ายไปมา นางหยุดนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะรีบพูดเสริมอย่างลนลานว่า “ความจริง ข้าก็ได้ใส่ใจมากนักรอก...! แค่อยากรู้นิดเดียว”

จู่ๆ เผยจี้ก็อยากหัวเราะออกมา ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ความหงุดหงิดในใจถึงสลายหายไปหมด เขาหลุบตาลง เอนกายพิงพนักเก้าอี้ แล้วหันไปมองหญิงหนึ่งที่ขดตัวเป็นก้อนกลมอยู่ น้ำเสียงหนักแน่นไม่เปิดโอกาสให้โต้แย้ง “ไม่ได้ดู”

“จริงหรือ!”

หญิงหนึ่งได้ยื่นเช่นนั้นก็ยื่นหน้าออกมาจากเสื้อตัวนอกทันที หางตาแต่มรอยยิ้ม และมุ้มปากแย้มออกอย่างยินดี ทว่าเหมือนรับรู้ได้ถึงความคิดปกติ เธอจึงโน้มหน้าถามว่า “เจ้าคงมิได้หลอกข้ากระมัง”

เผยจี้ยังคงมีสีหน้าไม่เปลี่ยน “เปล่า”

หญิงหนึ่งถึงค่อยสบายใจ เธอพูดยิ้มๆ “เช่นนั้น เจ้าห้ามไปถามผู้อื่นนะว่าวันนี้ ในดินแดนลี้ลับเกิดเรื่องอะไรขึ้น!”

เผยจี้ “ตกลง”

หญิงหนึ่งถึงได้วางใจ เธอใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยกับเขาด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ความจริง พวกข้าก็ไม่ได้ทำสิ่งใด แค่อต่อสู้กัน...เป็นการประลองขั้นสุดยอระหว่างผู้บำเพ็ญกระบี่ เจ้าเข้าใจใช่หรือไม่ แต่เจ้าก็รู้ว่าพลังวิญญาณของข้ามีไม่พอ มันเลยดูออกจะน่าอนาถไปหน่อย”

หญิงหนึ่งทำเสียง “จู่ๆ”

ดูจากสีหน้าท่าทางของยายหนูคนนี้แล้ว เรื่องมันคงไม่ได้ไม่น่าสนใจมากมาย อย่างที่นางบอกสักนิด

การทดสอบเริ่มต้นและสิ้นสุดลงในช่วงกลางดึก เผ่าจึงจกวิญญาณกับเผ่ามารถูกพาไปยังหอสูงอันเป็นสถานที่ชุมนุมของเหล่าผู้อาวุโส เพื่อดำเนินการปรึกษาหารือและพิจารณาตัดสินใจขั้นต่อไป

บรรดาศิษย์ที่ผ่านการทดสอบต่างเหนื่อยล้าอย่างยิ่ง จึงพากันกลับโรงเตี๊ยมไปพักผ่อน เพื่อรอฟังผลจัดอันดับในวันถัดไป

หนึ่งหนิงหลับยาวจนถึงช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้น และเพื่อเป็นการฉลองให้แก่ศิษย์ของเทียนเซียนจื่อที่ผ่านการทดสอบรอบแรก ทุกคนจึงตกลงกันว่าจะไปเลี้ยงฉลองที่หอเทียนเซียนอันเลื่องชื่อ

หอเทียนเซียนขึ้นชื่อเรื่องการรวบรวมรายการอาหารจากทุกแห่งและหลากหลาย โดยเฉพาะฝีมือการหมักสุรานั้นยอดเยี่ยม ถือเป็นหอสุราอันดับต้นๆ ของเมืองหลวนเฉิง

ทั้งกลุ่มได้รับจัดสรรห้องส่วนตัวที่ชั้นสาม เจิ้งเวย์จื่อซึ่งผ่านการทดสอบแล้ว สีหน้าท่าทางจึงปลอดโปร่ง นางฉวยโอกาสตอนเดินขึ้นชั้นบนคุยจ้อไม่หยุดว่า “การทดสอบนี้สบายกว่าการสอบของสำนักศึกษามากนัก! มีแต่สู้กับสู้! แบกกระบี่ไปประลองอย่างเดียว การทอบบทกวีแต่งกลอนยังจะนับว่าเป็นสิ่งได้ได้”

คำพูดนั้นทำเอาคนฟังถึงกับอึ้งไปทั้งแถบ หนึ่งหนิงฟังแล้วหัวเราะเบาๆ พลันนึกถึงคำมั่นที่ตนเคยให้เผยจื่อไว้ จึงเอ่ยว่า “วันนี้ข้าเลี้ยงเอง”

“ไม่ได้ๆ! จะให้หนึ่งหนิงออกเงินได้อย่างไร ย่อมต้องให้ศิษย์ที่อย่างข้าจ่ายสิ!”

เฮ้อจ้อใจพอดคิดว่าจะได้กินอาหารรสเลิศ ก็นึกยิ้มโง่งมอย่างไม่วางมาดว่า “เงินส่วนตัวที่ได้มาจากหอบ่าเพ็ญเพียรคราวก่อนยังเหลืออยู่เล็กน้อย ถือเป็นการขอบคุณอาจารย์อาเทียนเซียนที่ช่วยเหลือข้ามานาน มือนี้ข้าเลี้ยงเอง!”

แม้เทียนเซียนจ้อจะยากจนขั้นแค้น แต่จะร้ายได้อย่างไร เขาก็เป็นอาจารย์ จะปล่อยให้ลูกศิษย์เป็นเจ้ามือได้อย่างไร เพียงแค่เงินค่าอาหารมื้อเดียว หากไม่ออกหน้า เขาจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด

ดังนั้น ผู้อาวุโสที่ยากจนที่สุดในสำนักกระบี่เสวียนชวีจึงสับัดแขนเสื้อแล้วยิ้มออกมา พลังสายหน้าพูดเสียงใส “การทดสอบเพิ่งจบไปไม่นาน ตามหลักแล้วผู้อาวุโสเช่นข้าต้องเลี้ยงพวกเจ้าสิ ไม่ต้องพูดมาก มือนี้ข้าเป็นเจ้ามือเอง!”

“ไม่ได้เด็ดขาด!”

ในฐานะศิษย์ที่ยากจนที่สุดคนหนึ่งของสำนักกระบี่เสวียนชวีเฮ้อจ้อใจว่าย่อมไม่ได้ตระหนักถึงกำลังทรัพย์ของตน เขาริบควักถุงเงินจากอกเสื้อออกมา “ข้าเลี้ยงเองๆ! คินนี้พวกเราไม่เมาไม่กลับ!”

ถ้าไม่คิดจะเลี้ยงก็ไม่ควรเอ่ยขึ้นมาตั้งแต่แรก แต่เมื่อเอ่ยแล้วต้องยืนหยัดให้ถึงที่สุด ขอรับผิดชอบจ่ายเงินทั้งหมด เพราะหากถอนตัวกลางคัน ย่อมรู้สึกด้อยกว่าอีกฝ่ายอยู่บ้าง พาให้วางตัวไม่ถูก

เทียนเซียนจ้อแอบบ่นว่า ‘ใช้ได้ทีใดกัน’ ก่อนจะริบหยิบถุงเงินใบเล็ก ๆ จากถุงเก็บของออกมา และกดมือทั้งสองข้างของเฮ้อจ้อใจลง “กว่าอาจารย์อาจะได้พาพวกเจ้าออกมาข้างนอกสักครั้งก็มีใช้เรื่องง่ายเจ้าอย่าต้อตึงนักละ!”

สองยาจกประจำสำนักเกิดแรงฮึดอยากเอาชนะขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาจึงเดินขึ้นหอสุราไปพลงพลังถุงเงินใส่กันไปมาอย่างไม่ยอมแพ้

ราวกับคู่เต้นรำที่โยกย้ายย้ายขา ทำให้ถุงเงินในมือสะบัดขึ้นลงยุ่งเหยิงไปหมด

หนึ่งหนึ่งเดินตามหลังพวกเขาไป ตอนแรกเธอกับเจิ้งเวยฉีคาดเดากันว่าผู้ใดจะเป็นคนจ่ายค่าอาหารในคืนนี้ แต่พอมองดูสถานการณ์ไปได้ครู่หนึ่ง เสียงทั้งหมดก็พลันติดค้างอยู่ในลำคอ

ห้องของพวกเขาอยู่บนชั้นสามของหอเทียนเซียง จึงจำต้องเดินผ่านโถงทางเดินที่สว่างไสวและบันไดทอดยาว ทว่าในตอนนี้อะไรก็จ้องจ้องกับเทียนเซียงจื่อยังคงผลักถุงเงินให้กันไปมาด้วยความรักอันลึกซึ้งระหว่างอาจารย์กับลูกศิษย์

ทันใดนั้น ด้านหลังก็มีเสียงบุรุษที่ฟังดูคึกคักดังขึ้น เสียงนั้นคล้ายเสียงของเจ้าเมืองหลวนเจิง เขาเอ่ยด้วยความประหลาดใจและยินดีว่า “อา! ท่านคือผู้อาวุโสเทียนเซียงกับนักพรตน้อยแห่งสำนักกระบี่เสวียนชวี่มิใช่หรือ!”

เสียงนั้นดังขึ้นโดยไม่ทันให้ตั้งตัว และเนื่องจากเทียนเซียงจื่อจำเจ้าของเสียงได้ เขาจึงเสียสมาธิไปช่วงสั้นๆ รีบหันหน้าไปมอง

เฮ่อจื่อโจวคิดไม่ถึงว่าเทียนเซียงจื่อจะละความสนใจไปกะทันหัน และขยับตัวหลบไปทางอื่น เขาจึงเอื้อมมือขวาแตะแขนอีกฝ่ายอย่างตั้งใจเต็มที่ พลังยืมขัดเขิน ก่อนจะออกแรงผลักสุดกำลัง

ทว่าน่าเสียดายที่คราวนี้ไม่มีแรงต้านกลับมา ทำให้เจ้าเมืองหลวนเจิงกับสุหยินได้เห็นภาพน่าสะพรึงกลัวที่สุดของค่าคืนนี้ ณ หอเทียนเซียง

ตอนแรกผู้อาวุโสเทียนเซียงเดินมากับศิษย์คนหนึ่ง และพอเขาได้ยินเสียงเรียกของพวกตน ก็รีบหันมาส่งยิ้มสดใสให้ แต่ชั่วพริบตาต่อมา เทียนเซียงจื่อก็หน้าเปลี่ยนสี เนื่องจากร่างของเขาหายไปหลัง

ลื่นไถลลงบันไดอย่างควบคุมไม่อยู่ ในความตื่นตระหนก เขาเอื้อมมือออกไปคว้าบางสิ่งด้วยสัญชาตญาณสุดท้าย

เพียงแต่น่าเสียดายที่ความเชื่อใจและความผูกพันระหว่างอาจารย์กับศิษย์กลับผากไว้ผิดคน ศิษย์ผู้นั้นยืนนิ่งอึ้งอยู่ที่เดิม ไม่ได้ช่วยเลยแม้แต่น้อย

เมื่อปลายนิ้วของเขาเฉียดปลายแขนเสื้อนั้นไปอย่างฉิวเฉียด ผู้อาวุโสเทียนเซียนก็เก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่ ดวงตา ปาก และรูจมูกต่างเบิกกว้างเกินปกติไปอีกสามส่วน กลายเป็นภาพที่คนธรรมดาไม่สามารถจินตนาการได้ และน่าระทึกขวัญอย่างยิ่ง

สายตาที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและความสับสนของเขา ทำให้ทุกคนเข้าใจความลับที่สามารถทำให้อาจารย์กับศิษย์ร่วมสำนักฆ่ากันและเกิดพายุนองเลือดได้

เพราะศิษย์ที่ร่วมทางมากับเขาฉวยโอกาสตอนที่เทียนเซียนจื่อไม่ทันตั้งตัว ผลักเขาตกบันได!

ฮูหยินเจ้าเมืองผู้ดังงามปานเทพธิดาจตุลึงมาจากสวรรค์สุดลมหายใจเข้าลึกอย่างตกตะลึง ก่อนคว้าแขนสามี่แน่น หญิงสาวสมกับเป็นโฉมงาม เพราะแม้แต่เสียงกรีดร้องก็ยังไพละเสนาะหูอย่างยิ่ง “ช่วยด้วยเจ้าค่ะ...! ฆ่าคนตาย...!”

ในที่สุดสมองชั้นสนิมของเฮ่อจื่อโจวก็ตามเรื่องทัน ทำให้เขาตระหนักได้ว่าเวลานี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น ชายหนุ่มโยนถุงเงินที่อยู่ในมือทิ้ง แล้วร้องตะโกนเสียงหลง “อาจารย์...อา...!”

แขกของหอเทียนเซียนที่อยู่ชั้นสามกับชั้นสองได้ยินเสียง ต่างพากันเปิดประตูออกมาดู และเมื่อหันไปยังทางเดิน ทุกคนก็ทำหน้าตกใจกลัว

สิ่งที่พวกเขาเห็นคือ ชายหนุ่มชุดขาวถูกผลักอย่างแรงจน
หงายหลัง สีหน้าหวาดกลัวสุดขีด ร่างผอมค้ำเหมือนกังหันลมที่
หมุนไม่หยุด จากนั้นก็ลึกลงๆ ลงบันไดยาวไป

ศีรษะกับเท้าสลับกันออกโรงราวกับเล่นจั่ว สลับกันกระแทก
บันไดอย่างถี่รวดวายได้แรงเฉื่อย ทุกครั้งที่ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด
หงายขึ้นมาในอากาศ ล้วนเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

ท้ายที่สุดเทียนเซียนจื่อก็ลงไปแผ่อยู่บนพื้นเหมือนแผ่นแป้ง
ขนาดใหญ่ อยู่แทบเท้าเจ้าเมืองพอดิ ฝูงเงินในมือร่วงหล่นเสียงดัง
กังวาน ก่อนจะมีศิลาวิญญาณจำนวนไม่กี่ก้อนกลิ้งออกมา ดูน่าสงสาร
ยิ่งนัก

ผู้ที่เดินผ่านไปมาไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ต่างชะโงกหน้ามอง
เมื่อเห็นศิลาวิญญาณเพียงสองสามก้อน ก็พากันอุทานด้วยน้ำเสียง
รังเกียจ

ร่างเทียนเซียนจื่อกระดูกเล็กน้อย เพราะเงินในถุงใบนี้รวมกัน
แล้วยังไม่เท่าความดันเลือดของเขาในยามนี้

เฮ่อจื่อโจวเอ่ยเรียกอย่างหยิ่งเชิง “อา...อาจารย์อาขอรับ?”

เทียนเซียนจื่อไม่สนใจอีกฝ่าย เขายังคงขยับตัวไปข้างหน้าอย่าง
ไม่พูดไม่จาจนถึงราวบันได แล้วใช้มันพยุงตัวลุกขึ้นยืน

สิ่งที่เห็นคือเทียนเซียนจื่อใช้มือทั้งสองเกาะราวแน่น ขายันพื้น
แล้วดันขึ้นเต็มแรง ร่างผอมบางเอนไปด้านซ้ายเล็กน้อยเพื่อทรงตัว
แสดงให้เห็นถึงความมานะพยายาม

เฮ่อจื่อโจวเห็นเงาแผ่นหลังของเทียนเซียนจื่อ น้ำตาก็ไหลลงมา
อย่างห้ามไม่อยู่ ไม่รู้ว่าหากตอนนี้เขาตวัดพู่กันเขียนบทความเงาที่อยู่
เบื้องหลัง เพื่อสรรเสริญพระคุณของอาจารย์อาว่ามีมากมายตั้งขุนเขา

จะช่วยทำให้เขาหลุดพ้นจากการถูกระหีบจนและเป็นขึ้นๆ และทำให้เทียนเขียนจื่อใจอ่อนลงบ้างได้หรือไม่

ในความซุลมุนวุ่นวาย มีเสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างล่งเลว่า “คนที่ตกบันได...หน้าตาเหมือนผู้อาวุโสเทียนเขียนแห่งสำนักกระบี่เสวียนชวียิ่งนัก”

“สำนักกระบี่เสวียนชวี่? สำนักกระบี่เสวียนชวี่ที่แขวนศิระษะมณุษย์ไว้บนเรือเหาะนั่นนะหรือ!”

อีกคนขานตอบด้วยความตกใจว่า “ก่อนหน้านี้พวกเขาทำเรื่องเลวทรามถึงเพียงนั้น วันนี้ยังทำเรื่องอำมหิตกับคนสำนักเดียวกันอีก... สมกับเป็นพวกเขาจริง ๆ!”

ทันทีที่ประโยคนั้นจบลง เสียงวิพากษ์วิจารณ์ก็ดังขึ้นไม่หยุดทั่วโถงทางเดิน

“ช้าก่อน พวกเจ้าสังเกตเห็นหรือไม่ว่าคนที่พลัดเขาตกลงไปหน้าตาคคล้ายศิระษะที่ถูกแขวนอยู่บนเรือเหาะถึงเจ็ดส่วนเขียนนะ!”

“หรือเขาจะเป็นพี่น้องฝาแฝดของคนผู้นั้น เพราะรู้เรื่องนี้จึงตั้งใจมาแก้แค้น”

“ช้าเกรงว่าอาจจะเป็นวิญญาณของคนผู้นั้นลุกขึ้นมาจากยมโลกเพื่อเอาชีวิตของเทียนเขียนจื่อมากกว่า! สำนักเขียนช่างสับสนวุ่นวาย พวกเราอย่าไปพยายามเข้าใจเลย!”

จินตนาการของฝูงชนช่างน่าทึ่งนัก สามารถเติมแต่งเรื่องราวให้กลายเป็นซีรีส์เขียนแนวล้างแค้นสยองขวัญและน้ำเน่าเข้มข้นออกมาได้ในพริบตา

เสียดายที่เทียนเขียนจื่อยังไม่ทันทำอะไร เขาก็ได้รับสมญานาม ‘เพชรฆาตตัดหัวอันดับหนึ่งแห่งสำนักเขียน’

บรรดาลูกค้ำที่ดูเรื่องราวจบแล้ว ต่างพากันปิดประตูส่งเสียง
ซุบซิบกันอีกทีก็ ก่อนจะสรุปเป็นเสียงเดียวกันว่า อย่าได้ฝากตัว
เข้าเป็นศิษย์ในสำนักกระบี่เสวียนชวีย่างเด็ดขาด

บรรดาศิษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ รวมถึงหิงหนิง ต่างก็พากัน
เงิบ ไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี ในบรรดาคนทั้งหมด มีเพียงเจ้าเมือง
หลวนเจิงที่ขวัญหาย สีหน้าแตกตื่น

ในที่สุดเขาก็นึกได้ว่าผู้บำเพ็ญกระบี่หนุ่มที่ฝึกเทียนเซียนจื่อ
ตกบันไดคือ เส่จื่อโจ้วผู้ทำตัวเลื่อยไปมาอยู่ในคันท้องเวท และถูก
คุณชายเสี่ยวเถาหงกล่าวหาว่าเป็นคนชั่วร้ายเหมือนนอสรพิษ!

สมแล้วที่ตอนอายุห้าขวบเป็นขอทาน อายุสิบขวบโรคลมชัก
เข้าตอนอยู่ที่หอศุนิกาก็ถูกข่มเหงจนสติฟั่นเฟือน ไม่แปลกที่เขาจะจิตใจ
อำมหิตผิดมนุษย์ ผ่าอาจารย์ต่อหน้าผู้คนมากมายในหอเทียนเซียน!

เจ้าเมืองหลวงเงิ ยืนอิงอยู่ที่เดิม รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ
อย่างยิ่ง

เขาคือลัวหยวนหมิง เจ้าเมืองรุ่นที่สอง อีกทั้งยังเป็นผู้บำเพ็ญ
ยันต์ผู้เปี่ยมพรสวรรค์ ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เขาเป็นคนประพติตัว
ตามกรอบ ไม่เคยกระทำหรือแม้แต่พบเห็นเรื่องแหกขนบธรรมเนียม
ทว่าวันนี้เขากลับได้เห็นกับตาว่า เฮ่อจื่อโจวลงมือสังหารอาจารย์ต่อหน้า
ผู้คนมากมาย นับเป็นเรื่องผิดศีลธรรมที่เกินขอบเขตจินตนาการไปไกล

ท่ามกลางสายตานับไม่ถ้วน เทียนเขียนจื่อผืนเกาะรวบกันได้
เพื่อพยุ่กายลุกขึ้น ตัวโงนงน

แม้จะไม่ได้รบบาดเจ็บ เพราะมีพลังปราณกระบี่คุ้มกาย แต่
เพียงเห็นสีหน้าที่ผืนทำเป็นเข้มแข็งของเขา ก็รู้ได้ทันทีว่าหัวใจของ
เทียนเขียนจื่อได้แตกสลายลงแล้ว พร้อมกับฉายา ‘เพชรฆาตตัดหัว
อันดับหนึ่งแห่งสำนักเขียน’

ลัวหยวนหมิงเห็นผู้อาวุโสเทียนเขียนสุดลมหายใจลึก ทันใดนั้น
พายุปราณก็พัดขึ้นรอบตัวเขา แรงลมพัดจนเปลวเทียนในโคมลั่นระริก
ไม่หยุด

“พะ...ผู้อาวุโสเทียนเขียน”

ลั้วหวนหมิงเอ๋ยเรียกอย่างระมัดระวัง พลังหันไปสบตากับ ภรรยาที่อยู่ข้างกายแวบหนึ่ง ก่อนกล่าวเสียงเคร่งขรึมว่า “ท่านไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม ผู้น้อยจะอธิบายให้ชาวเมืองหลวนเฉิงฟังเอง ท่าน...อย่าได้เสียใจมากเกินไป”

แต่เทียนเซี่ยนจื่อกลับไม่ตอบในทันที เขาหรีดดวงตาคมกริบ เหมือนตาแมว มองกลับมาเงียบๆ ด้วยแวตาท่านาหวาดหวั่นยิ่งนัก

“ผู้อาวุโสเทียนเซี่ยน?”

เทียนเซี่ยนจื่อขมวดคิ้วพลงสายหน้า จู่ๆ เขาก็พูดเสียงดัง ขึ้นกว่าปกติหลายเท่า รวากับประกาศให้ผู้คนที่อยู่ตามทางเดิน ทั้งหมดได้ยินกันทั่วว่า “ข้าคือจอมกระบี่เงินเขียว ท่านเจ้าเมืองจำ คนผิดแล้ว!”

ลั้วหวนหมิง “...”

ปฏิกิริยาแรกของลั้วหวนหมิง ผู้อาวุโสท่านนี้คงศรัทธาแตก จนเพี้ยนไปแล้ว ถึงได้นึกว่าตนเป็นผู้อื่น แต่เมื่อคิดดูดี ๆ แล้ว เขาก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

พี่ชาย! ในเวลาแบบนี้ท่านยังจะใช้ชื่อของผู้อื่นมารักษาหน้าตา ของตนเองอีกหรือ!

จอมกระบี่เงินเขียวทำสิ่งใดผิดถึงต้องมาเจอกับเรื่องเช่นนี้!

เขานี้มันโง่จริง ๆ

เดิมทีลั้วหวนหมิงเข้าใจว่า เทียนเซี่ยนจื่อในฐานะผู้อาวุโสน่าจะมีความน่าเชื่อถืออยู่บ้าง แต่ผลลัพธ์กลับพิสูจน์แล้วว่าสำนักกระบี่ เสวียนชวีไม่เหมือนผู้ใดโดยแท้

แม้ทั้งสำนักจะมีผู้คนมากมายนับไม่ถ้วน แต่หากจะให้พูดถึง สองสามคนที่ลั้วหวนหมิงได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วย กลับมีเพียงศิษย์ที่

หักหลังอาจารย์ และศิษย์น้องที่ทรยศศิษย์พี่ ราวกับทั้งสำนักไม่มีคนปกติสักคน ด้วยชื่อเสียงเช่นนี้ หากวันหนึ่งจะมีการจัดงาน “ชุมนุมสังหารอาจารย์” ขึ้นมา เขาก็ไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อย

“เช่นนั้น...จอมกระบี่เงินเขียว”

เมื่อเทียนเซียนจื่อได้ยินคำเรียกนี้ สีหน้าก็เปลี่ยนไปหันตาราวกับพื้นดินสีฟ้าอีกครั้ง แถมยังเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในตนเอง ทำเอาลั่วหยวนหมิงทางตากระตุกอย่างแรง

“ในเมื่อท่านจอมกระบี่กับเหล่าศิษย์เดินทางมาที่หอเทียนเซียนพร้อมกันเช่นนี้ ผู้น้อยในฐานะเจ้าบ้านขอเป็นเจ้ามือ ขอให้ทุกท่านหาความสำราญกันตามสบาย ข้าจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง”

เทียนเซียนจื่อย่อตัวลงเก็บคิลาวิญญานขึ้นมาทีละก้อนอย่างระมัดระวัง “จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร โฉนข้าจะยอมให้ท่านเจ้าเมืองต้องเสียเงินเล่า!”

แม้เงินที่เขาถืออยู่ ต่อให้เพิ่มอีกห้าเท่า ก็คงยังไม่พอจ่ายค่าอาหารมื้อนี้

ลั่วหยวนหมิงพิจารณาเลื้อยที่ชักจอนซัดของผู้อาวุโสเทียนเซียน ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนไม่เปลี่ยนว่า “ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยเคยขอร้องท่านผู้อาวุโสให้ช่วย จึงขอใช้มื้ออาหารในวันนี้แสดงคำขอบคุณขอรับ”

...ขอร้อง?

หนึ่งหนึ่งที่ฟังบทสนทนาของทั้งคู่อยู่ตลอด ครั้นได้ยินก็อดสงสัยไม่ได้ ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเทียนเซียนจื่อเอ่ยขึ้นว่า “พูดถึงเรื่องนั้น...มันจัดการได้ยากยิ่งนัก ข้ากับศิษย์น้องเทียนเซียนหาหรือกันอยู่นาน และได้ตรวจสอบไอมารในเมืองหลวนเฉิงแล้ว แต่กลับ

“ไม่พบสิ่งใดเลย”

คนผู้นี้ทุ่มเทกับบทบาทมากเกินไปจนถึงตอนนี้ เขายังคงยืนกรานหนักแน่นว่าตนคือจอมกระบี่เงินเขียว หลังจากหนึ่งไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าจริงจังว่า “เกรงว่าจะมีไช้มารปีศาจมาก่อวุ่น หากแต่เป็นผู้ใดบางคนที่ตั้งใจสร้างเรื่องขึ้นมา”

“ความหมายของท่านจอมกระบี่คือ ในเมืองมีคน...”

ลั่วหยวนหมิงชะงัก รีบลดเสียงเบาลง “เรื่องนี้จะแพร่พรายออกไปไม่ได้ รอให้เสร็จสิ้นพิธีในวันพรุ่งนี้ก่อน แล้วเราค่อยหารือกับผู้อาวุโสท่านอื่นพร้อมกันอีกครั้ง ระยะนี้ท่านผู้อาวุโสต้องลำบากไม่น้อย ข้าผู้แซ่ลั่วไม่รู้จะขอบคุณอย่างไรดี”

ครั้นพูดจบ เขาก็ถอนหายใจเบาๆ แล้วหันไปมองภรรยาที่อยู่ข้างกาย แวดตาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน “ผู้น้อยหวังว่าจะเร่งสืบเรื่องนี้ได้โดยเร็ว ระยะนี้ผู้คนในเมืองต่างออกส้นขวัญหาย หลวนเหินยงเองก็หวาดกลัวจนไม่ได้พักผ่อน...ข้าขอนำทางนางไปยังห้องส่วนตัวก่อน ขอเชิญพวกท่านด้วย”

หลวนเหินยงเผยรอยยิ้มน้อยๆ ดวงตาทรงเสน่ห์ให้เย้ายวนนางเอ่ยพลางเกาะแขนลั่วหยวนหมิง “ท่านจอมกระบี่เงินเขียว หอเทียนเซียงนี้มีอาหารเลิศรสและสุราชั้นดีมากมาย สุราเก่าเก็บชื่อ ‘จิ่วโจวซุนกุย’ มีชื่อเสียงมากที่สุด ต้องลองสักครั้งนะเจ้าคะ”

เทียนเซียงจู้ดีว่าสามีภรรยาคู่นี้รักใคร่กันแน่นแฟ้น จนเขาแทบจะล้าล้าอาหารหมา¹ เข้าเต็มๆ หลังจากกล่าวลาทั้งสอง เขาก็

¹ มาจากคำแสลงจีน ‘ป๋วยอาหารหมา’ หมายถึง คู่รักที่แสดงความรักในที่สาธารณะจนทำให้คนโสดอิจฉา

ได้ยินน้ำเสียงนุ่มนวลของหญิงหนึ่งเอ่ยว่า “ซื่อจุนเจ้าคะ เกิดเรื่องใดขึ้นในเมืองหลวงหรือเจ้าคะ”

“ใช้เรื่องสตรีในเมืองหายตัวไปหรือไม่เจ้าคะ”

แจ้งเวยจีที่ตามหญิงหนึ่งลงบันไดมาเอ่ย “ข้าได้ยินว่ามีสตรีหลายคนหายตัวไป แต่ยังหาตัวการไม่พบ”

เทียนเชียนจื่อผงกศีรษะ “เรื่องนี้จัดการยากนัก เนื่องจากคนผู้นั้นน่าจะมีพลังบำเพ็ญตบะสูง และเชี่ยวชาญการอำพรางร่องรอยอย่างยิ่ง พวกเราค้นหาทั่วเมืองหลวง และสอบถามครอบครัวของสตรีที่หายตัวไปแล้ว แต่กลับไม่ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เลย”

ระหว่างพูดอยู่นั้น เขาเหลือบเห็นว่ามีหลายคนยังแอบสอดส่องอยู่แถวนี้ จึงขมวดคิ้ว ก่อนกลายร่างเป็นโทรโข่งมนุษย์ว่า “ข้าขอเอาชื่อเสียงของจอมกระบี่เงินเขียวเป็นเดิมพัน ข้าจะต้องจับคนร้ายมาให้จงได้! แม้เทียนเชียนจื่อจะเฉลียวฉลาดและรูปร่างามเพียงใด ก็ไม่มีทางหาตัวคนร้ายได้เร็วกว่าข้าแน่นอน!”

หลินสวินยังติดอยู่กับภาพอาจารย์กลิ้งหลุนๆ ตกบันไดไปเหมือนกิ้งก้านลมที่หยุดไม่ได้ เขารู้สึกอับอายแทนจนแทบขาดใจ ใบหน้าแดงก่ำ หายใจไม่ออก พอได้ยินเสียงตะโกนของเทียนเชียนจื่อ เขาก็ตกใจ รีบกระซิบถามเมิ่งเจวียที่อยู่ด้านข้างว่า “ศิษย์พี่เมิ่งขอรับซื่อจุนไม่เป็นไรหรือไม่”

ผู้ใดจะคิดว่าเมิ่งเจวียจะเงยหน้าขึ้นมองหลินสวินด้วยสีหน้าเรียบเฉย พลางเอ่ยว่า “ศิษย์พี่เมิ่งคือผู้ใด ข้าคือ ‘เจียงว่ง’ มิใช่หรือ”
เจียงว่งคือชื่อศิษย์เอกของเงินเขียว

หลินสวิน “...”

หลินสวิน “ขอรับ ศิษย์พี่เจียง”

หนึ่งหนึ่งได้รับสมญาจากเธอจื่อโจว่า ‘เซอร์ลือกหนึ่ง’ และ ‘หนึ่ง-ซิงเทียน’ สำหรับเธอแล้ว เธออยากรู้เรื่องคดีสตรีในเมืองหลวนเจิง หายตัวไปมากที่สุด เมื่อเข้าไปนั่งในห้องเรียนร้อย เธอก็ไม่ลืมนอบถาม เรื่องราวเพิ่มเติมจากเทียนเซียนจื่อ

“พวกสตรีที่หายตัวไปอายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี”

เทียนเซียนจื่อฟังผ่านเหตุการณ์น่าอัศจรรย์มา กำลังต้องการ เปลี่ยนประเด็นพอดี เมื่อเห็นหนึ่งหนึ่งสนใจเรื่องนี้ยิ่งนัก เขาจึงตอบ อย่างไม่ปิดบังว่า “พูดไปก็น่าแปลก เด็กสาวเหล่านั้นล้วนมีพื้นเพ ธรรมดา ไม่มีพลังวิญญาณในตัว ความเป็นไปได้มากที่สุดคือฝีมือ ของพวกมาร หรือผู้บำเพ็ญมารที่ต้องการใช้ชีวิตคนเป็นเครื่องสังเวย

“แต่เมืองหลวนเจิงกลับไร้ซึ่งไอมาร หากจะบอกว่าเป็นผู้อื่น... การลักพาตัวเด็กสาวจำนวนมากถึงเพียงนั้น ก็ดูเหมือนไม่มีประโยชน์ อันใดนัก”

นี่เป็นคดีที่ก่อเหตุแบบไม่เลือกหน้า คนร้ายสามารถปรากฏตัว ได้ทุกที่ ทั้งกลางเมืองและนอกเมือง อีกทั้งเด็กสาวที่หายไปก็มีพื้นเพ หลากหลาย ไม่ได้มีลักษณะร่วมกันเลยสักนิด เมื่อไม่มีรูปแบบ ที่ชัดเจน ก็ไม่อาจทิ้งเบาะแสใดไว้ให้ติดตามได้ ทำให้เรื่องนี้ชวน ปวดศีรษะยิ่งนัก

“ศิษย์น้องหญิงเล็กยังจำรูปปั้นนกหลวนเหนียวที่อยู่บนยอด จวนเจ้าเมืองได้หรือไม่”

เมิ่งเจวียกกล่าวเสียงนุ่ม “เหตุผลที่ต้องใช้มัน ก็เพื่อจะค้นหา เบาะแสบางอย่างที่เชื่อมโยงไปถึงตัวคนร้าย แต่ดูเหมือนว่าจนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่ได้สิ่งใดมากนัก”

หนึ่งหนึ่งผงกศีรษะอย่างเข้าใจ

นกหลวนเหนี่ยวตัวนั้นถูกลงอาคมให้สามารถบันทึกภาพภายในเมืองได้ ครั้นเมื่อเฮ้อจื่อโจวกับเย่จิงเหิงประชันการแสดงกัน ภาพจากนกหลวนเหนี่ยวก็ได้เปิดเผยความจริงให้แก่ทุกคนอย่างไร้ความปราณี

ในตอนนั้นก็มีผู้คนเอ่ยกันว่า นกหลวนเหนี่ยวอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีคนหายต่อเนื่อง

“สิ่งที่น่าขนลุกที่สุดคือ เพื่อสืบหาความจริงเรื่องนี้ ท่านเจ้าเมืองเคยเชิญนักพรตมาประกอบพิธีเรียกวิญญาณ ทว่าเมื่อนักพรตอ่านวันเดือนปีเกิดแปดอักษรของเด็กสาวเหล่านั้นจบ กลับไม่สามารถเรียกวิญญาณกลับมาได้แม้แต่ดวงเดียว”

เทียนเชียนจื่อหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ สองมือทอดอกขณะเอนกายพิงไปด้านหลัง รูปลักษณ์ภายนอกดูราวชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ อีกทั้งใบหน้าหล่อเหลาประหนึ่งหยกสลัก ทั้งยังเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ห้าวบด ทำให้แทบดูไม่ออกเลยว่า เขาคือยอดฝีมือแห่งมรรคากระบี่ ผู้ที่แม้แต่เหล่ามารปีศาจยังต้องหวาดกลัวเพียงได้ยินชื่อ

เทียนเชียนจื่อเอ่ยพลางชูสองนิ้วขึ้น “ความเป็นไปได้มีอยู่สองประการคือ หนึ่ง พวกนางยังไม่ตาย และสอง แม้แต่ดวงวิญญาณก็ยังไม่เหลือ”

แต่ไม่ว่าจะเป็นความเป็นไปได้แบบใด เพียงแค่คิดก็ทำให้ชนลุ่มชู่ทว่าปัญหาที่คือ เบาะแสที่อยู่ในมือพวกเขานั้นน้อยเกินไป จึงยังไม่อาจสรุปผลใดๆ ได้ในตอนนั้น

“ในเมื่อวันนี้พวกเราได้ออกมาเฉลิมฉลองกันสักที พวกเรามาคุยเรื่องอื่นกันดีหรือไม่”

เจิ้งเวยฉีใช้มือทำคาง พลังยืมน้อยๆ ที่มุ่มปาก “พวกเจ้ารู้

หรือไม่ว่า ความจริงแล้วเจ้า ‘นกหลวนเหนียว’ นอกจากจะเป็นสัญลักษณ์
มงคลและความสงบสุขแล้ว มันยังเป็นตัวแทนความรักนิรันดร์อีกด้วย”

หลินสวีนได้ฟังก็ชะงักไปทันที สีหน้าดูเลื่อนลอยไปเล็กน้อย
ไม่รู้ว่าเธอนึกถึงอะไรเข้า เขามังกรบนศีรษะถึงปล้นยิ้มเป็นสี
ชมพูอ่อน

“เหมือนข้าเคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน”

หนิงหนิงเอ่ย “เล่ากันว่า แม่นกหลวนเหนียวจะเป็นสัญลักษณ์
มงคลและความสงบสุข แต่ตลอดชีวิตของมันกลับต้องอยู่อย่าง
เดียวดาย ตระเวนไปทั่วสี่สมุทรแปดดินแดน เพื่อตามหาอีกครั้งหนึ่ง
ที่จะสามารถอยู่เคียงข้างกันได้”

“ถูกต้อง!”

เจิ้งเว่ยฉีปรบมือพลางยิ้มตาหยี ในแวต่ายังแฝงด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นเล็กน้อย “ศิษย์น้องทั้งหลายก็อายุไม่น้อยแล้ว เจอ
คนถูกใจบ้างหรือยัง”

เทียนเซี่ยนจื่อพลันมีชีวิตชีวาขึ้นทันตา เขารีบยัดตัวนั่งหลังตรง
ทำท่าทางเคร่งขรึม แต่สายตากลับแอบเหลือบมองไปทางหนิงหนิงกับ
เผยจีเจียบๆ และเพราะกลัวว่าจะถูกผู้อื่นจับได้เลยต้องแอบมองราวกับ
หัวขโมย

หนิงหนิงยกถ้วยชาตรงหน้าขึ้นมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย เพื่อใช้
ถ้วยชาปิดบังสีหน้าผิดปกติของตัวเองในเวลานี้

เมื่อชอบถ้วยแต่ะริมฝีปาก เธอก็นึกขึ้นมาอย่างขุ่นเคืองว่า
ไม่ถูกสิ เธอไม่ได้ทำอะไรเสียหายเลย ผู้บริสุทธิ์ย่อมไม่ต้องเกรงกลัว
สิ่งใด จะมีสีหน้าผิดปกติดังได้อย่างไร ไม่มีทางเด็ดขาด

ทันทีที่ความคิดนี้แวบเข้ามาในสมอง เสียงหัวเราะของเจิ้งเว่ยฉี

ก็ดั่งแทรกเข้ามาในหูอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว “ไฉ่หยา คิษย์น้อง เหตุใดพวกเจ้าสองคนจึงยกถ้วยชาขึ้นดื่มพร้อมกัน ทั้งที่ในถ้วย...ไม่มีชาเสียหน่อย”

หนึ่งหนึ่ง “...”

เธอหันไปมองเหยจี้ที่อยู่ข้างกาย ก็พบว่าพวกเธออยู่ในอาการประดักประเดิดไม่ต่างกัน แถมยังนั่งในท่าทางเดียวกันเสียอีก เมื่อเหยจี้รับรู้ได้ถึงสายตาของหนึ่งหนึ่ง เขาก็มองมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะรีบหลบสายตากลับไปอย่างรวดเร็ว

หนึ่งหนึ่งไม่พูด ไม่ขยับตัว เธอหลบตามองถ้วยแวบหนึ่ง เห็นเพียงความว่างเปล่าดำทะมึน ไร้เงาน้ำชาอยู่ภายใน

อ้อ ในถ้วยไม่มีน้ำชาจริงด้วย แต่ไม่เป็นไร

“ข้าขอแหย่ ไม่ทราบว่ามีได้นำชากับอาหารจึงจะมา”

หนึ่งหนึ่งรู้จักพลิกสถานการณ์ได้ดี เธอพยายามยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก แล้ววางถ้วยชาลงอย่างเบามือ ทันทีที่ถ้วยสัมผัสกับโต๊ะ ก็มีเสียงกึกเบาๆ ดังขึ้นจากฝั่งของเหยจี้ในเวลาเดียวกัน จากนั้นตามมาด้วยเสียงหัวเราะที่กลั่นไม่อยู่ของเจิ้งเวยจี

เทียนเซียงจื่อเม้มริมฝีปากแน่น รอยยิ้มแทบจะเผยออกมาอยู่รอมร่อ แต่ยังฝืนซ่อนไว้ ครั้นเงยหน้าขึ้น เขาก็พลันได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น ก่อนที่บานประตูห้องรับรองจะถูกเปิดออก ในที่สุดอาหารก็ถูกยกมา

หอยเทียนเซียงสมกับเป็นหอสุราชั้นยอดที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เพียงประตูห้องถูกผลักเปิด กลิ่นหอมเย้ายวนชวนน้ำลายสอก็ลอยมาเตะจมูกทันที

จากนั้นก็เห็นอาหารถูกยกมาวางบนโต๊ะกลม ทั้งหมดตุน้ำแดง

ที่ดูเงาแวบราวกับอัณมณี มันและเนื้อแทรกอย่างสมดุล ไขมันละลาย คลุกเคล้าอยู่กับน้ำแกงขลุกขลิก สีส้มอมแดงของมันเมื่อกระทบแสงไฟ ยิ่งดูน่าลิ้มลองเข้าไปใหญ่

น้ำแกงปลาร้อนระอุส่งไอร้อนลอยคลุ้งอยู่เหนือชุปสีขาวน้ำมัน โรยด้วยเก๋ากี้และต้นหอมสดอยู่ด้านบน แค่มองดูก็สามารถจินตนาการ ได้ถึงกลิ่นหอมหวานที่อบอวลอยู่ในอากาศ ราวกับว่าเพียงตักเข้าปาก รสเข้มข้นกลมกล่อมร้อนๆ ก็จะพลันแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่างกาย

เทียนเขียนจื่อเป็นคนเจ้าเล่ห์ไม่น้อย ตั้งแต่ตกบันไดจนได้ ข้อเสนอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารจากท่านเจ้าเมือง ความอับอายที่ล้นลง ต่อหน้าผู้คนก็หายไปเกินครึ่ง แม้แต่ยามหันไปมองเฮ่อจื่อโจว เขายัง รู้สึกว่าอีกฝ่ายกลับดูรื่นตาอีกครั้ง

ด้วยนิสัยไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยอยู่แล้ว เมื่อเห็นอาหารวาง เรียงรายละลานตาเช่นนี้ สมาธิของเขาก็หันไปจดจ่อกับของกินทันที ท่านผู้อาวุโสเทียนเขียนเอ่ยอย่างอารมณ์ดีว่า “ทุกคนไม่ต้องเกรงใจ ข้าขอเริ่มก่อนละ!”

หนึ่งหยิงยอมไม่คิดเกรงใจ เธอยื่นมือออกไปคีบแผ่นรากบัว ผัดเปรี้ยวหวานชิ้นมาชิม ครั้นกัดทะลุผ่านน้ำปรุงรสสีทองอร่ามที่เคลือบ อยู่ด้านนอก ก็สัมผัสได้ถึงเนื้อรากบัวสีขาวด้านใน ความเปรี้ยวหวาน ของน้ำปรุงรสแทรกเข้าไปตามช่องว่างของเนื้อรากบัวอย่างทั่วถึง เมื่อ กัดลงไปจะได้ยินเสียงกร๊อบเบาๆ รสชาติหวานอมเปรี้ยวของน้ำ ปรุงรสผสานกับความกรอบสดของรากบัวและกลิ่นหอมของน้ำตาล ละลายอบอวลไปทั่วปลายลิ้น ให้ความรู้สึกเย็นนิดๆ คลายความ อบอ้าวในช่วงฤดูคิมหันต์ได้เกินครึ่ง

“อา...อร่อย!”

เฮ้อจื่อใจวกลินขาหมูน้ำแดงทั้งคาลงคอ ใบหน้าเปื้อนรอยยิ้ม เปี่ยมสุข “อวยกว่าท่านอย่างกับแดงโมในสำนักของเรามากนั!”

เจิ้งเวยฉีแฉเขาอย่างไม่ลังเลว่า “เรื่องนี้จะโทษสำนักกระบี่ เสวียนชวี่ได้หรือ หากตัวท่านเองไม่เอาแต่ใช้เงินมือเติบ มีหรือจะ ตกต่ำถึงขั้นต้องไปขออาหารจากโรงครัวเช่นนั้น”

หนิงหนิงก้มหน้าก้มตาพวยข้าวเข้าปาก ส่วนหลินสวีนหน้าแดงก่ำ พलगลুবถูงเงินอันว่างเปล่าของตนเอง

ทุกคนรอบโต๊ะพูดคุยกันเสียงเจื้อยแจ้วไม่หยุด มีเพียงเผยจี้ ที่ไม่ส่งเสียงอะไรเลย

หากจะพูดให้ถูก นี่อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่ได้นั่งกิน อาหารพร้อมหน้ากับคนมากมายขนาดนี้ และบนโต๊ะอาหารก็เต็มไปด้วย เสียงหัวเราะและบรรยากาศรื่นเริง

ชายหนุ่มคุ้นชินกับการอยู่ตัวคนเดียวมานาน เนื่องจากมีมีผู้ใด อยากเข้าใกล้ทายาทเผ่ามารที่มีสายเลือดไม่บริสุทธิ์อย่างเขา เผยจี้ จึงค่อยๆ เรียนรู้การเว้นระยะห่าง แยกตัวเองออกจากคนอื่นโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเวลาผ่านไป เขาก็เกือบลืมไปแล้วว่าการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ควรทำอย่างไร แม้ในยามนี้จะนั่งร่วมโต๊ะกับทุกคนในห้องรับรอง อันอบอุ่น แต่เขากลับยังรู้สึกแปลกแยกและห่างเหินจากทุกคน

เผยจี้ขมวดคิ้วอย่างจริงจังตัวเอง ดวงตาเต็มไปด้วยความ มืดหม่น เขามั่นแฉ่จริง ๆ ทั้งเย็นชาและพูดจาไม่เก่ง แค่ว่าเอ่ยปาก คุยกับหนิงหนิงสักคำก็ยังไม่ไหว ความคิดนี้ทำให้เขาชะงักเล็กน้อย

ทำไม...เขาถึงนึกชื่อของนางขึ้นมาในเวลาเช่นนี้

“เผยจี้ ๆ”

น้ำเสียงโลกล้วนหัวเราะดังขึ้นข้างหู เผยจี้เงยหน้าขึ้นมองด้วย
สายตาเย็นชา ก็เห็นหนึ่งหนึ่งเอียงคอมองเขาอย่างสนใจ

“เหตุใดเจ้าถึงไม่กินเลยเล่า เป็นอะไรไป คีบอาหารไม่ไหวหรือ”
ชายหนุ่มไม่เข้าใจความหมายในคำพูดประโยคนี้ แต่เพียง
ชั่วพริบตา เขาก็เห็นหนึ่งหนึ่งชะงักตัวเข้ามา หญิงสาวยิ้มตาหยี
พลางยื่นมือขวาวออกมา “เจ้าดูนะ จีบตะเกียบตามข้า...ท่าทางเจ้า
ไม่ถูกต้อง”

มารดาของเผยจี้หรือจะเคยสอนเขาว่าต้องจีบตะเกียบอย่างไร
กลิ่นหอมจาง ๆ ของหญิงสาวเข้ามาแทนที่กลิ่นหอมของอาหาร
เผยจี้ล่อลึงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะผ่นลมหายใจ หลบชนตาลลง
แล้วค่อย ๆ ปรับท่าตามมือของหนึ่งหนึ่ง

“ไม่ใช่แบบนี้”

แม้รอบโตะจะเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยก๊อ๊กก๊าก แต่เสียงของหนึ่งหนึ่ง
กลับดังชัดอยู่ข้างหูของเขา นางยื่นมือซ้ายมาจับข้อนิ้วพอมบางของเขา
อย่างเบามือ แล้วออกแรงเพียงเล็กน้อยเพื่อดันให้นิ้วชี้ของเขาเลื่อนลง
กลางนิ้วชี้ของเขามีรอยแผลเป็นพาดขวาง ทั้งร่องรอยจาก
วัยเยาว์ เมื่อครั้งมารดาผู้คลุ้มคลั่งใช้มีดฟาดลงมาอย่างไม่ยั้ง เผยจี้
ที่ไม่มีทางหลบ ทำได้เพียงยกมือขึ้นรับ

หนึ่งหนึ่งดูเหมือนจะสังเกตเห็นรอยแผลนั้น นางกะพริบตาถี่ ๆ
ก่อนจะเปลี่ยยกนิ้วหัวแม่มือแตะลงบนรอยแผลเบา ๆ

ความรู้สึกจี้จี้แสบวบราวกับกระแสไฟฟ้าไหลผ่านรอยแผล
เผยจี้ตัวเกร็งขึ้นเล็กน้อย กลั่นลมหายใจโดยไม่รู้ตัว

“นี่...”

ตอนที่หนึ่งหนึ่งเห็นแผลบนนิ้วของเผยจี้ เธอก็พลันนึกถึง

คำบรรยายวัยเด็กของเผยจี้ในนิยายต้นฉบับว่ามารดาผู้เกือบเสียชีวิตของเขาเห็นเผยจี้เป็นตัวแทนของผู้บำเพ็ญมารใจโหด จึงคอยสรรหาสารพัดวิธีมาลงโทษ ทั้งตบตีและด่าทอเขา ทั้งบาดแผลมากมายไว้ให้กับเผยจี้

ครั้งปลายนิ้วลูบผ่านบาดแผล หนึ่งหนึ่งไม่ได้คิดสิ่งใดมากนัก นอกจากรู้สึกโกรธและเศร้าใจเล็กน้อย ทว่าเมื่อรู้สึกได้ว่าเผยจี้จะดั่งเล็กน้อย เธอก็เพิ่งรู้ว่าทำไมที่เช่นนี้ของตนออกจะคลุมเครืออยู่ไม่น้อย หนึ่งหนึ่งจึงลงเสียงให้เบาลง พลังแสงธามเขาด้วยสีหน้าราบเรียบว่า “ตอนนี้ยังเจ็บอยู่หรือไม่”

เสียงของเผยจี้แหบพร่า “ไม่แล้ว”

หนึ่งหนึ่งยังคงก้มหน้ามองนิ้วของเขา กระทั่งได้ยินคำตอบนั้น เธอก็รีบเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว ไม่มีท่าทางผิดปกติใดๆ นอกจากใบหน้าที่แอบขึ้นสีแดงเรื่อใต้ผม “ที่นี่เอนิ้วโป้งขึ้นไปจับข้างบนหน่อย... เจ้าจับตะเกียบแบบนี้ จะคืบของได้ยากมาก”

เผยจี้ทำตามอย่างว่าง่ายและหุบนิ้วอย่างแนบเนียน เพื่อซ่อนตุ่มไตและบาดแผลจำนวนมากไว้ “...อืม”

“สุราๆ สุรามาแล้ว!”

เทียนเซียนจื่อกับเจิ้งเวยฉีกำลังแอบดูอย่างสนุกสนาน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม มีเพียงเฮ่อจื่อโจวที่ส่มองทำจากเหล็กจึงไม่รู้เรื่องราว เธอยังอารมณ์ดีว่า “ลูกผู้ชายตัวจริงใครจะมานั่งหัดจับตะเกียบให้ดีๆ กัน! เผยจี้ เจ้าอย่าไปฟังหนึ่งหนึ่ง มาเถอะ ดื่มสุรากับพวกศิษย์พี่ คินนี้ไม่เมาไม่เลิก!”

หนึ่งหนึ่งได้ยินแล้วก็เยกหน้าขึ้นทันที พร้อมปล่อยมือออกจากนิ้วของเผยจี้

แม้ใบหน้าของเทียนเขียนจื่อจะยังมีรอยยิ้มน้อยๆ แต่ในใจกลับต้องทอมนต์สงบใจถึงแปดสิบเอ็ดรอบ เพื่อมิให้ตัวเองซัดกระบี้ออกมาพันเฮ้อจื่อโจวเป็นเศษเนื้อแล้วเอาไปทำอาหาร

หอเทียนเขียนมีสุราชั้นดีเก็บไว้มากมาย ‘จิวโจวซุนกุย’ ถือว่ามีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด เล่าลือกันว่าเพียงหยดเดียวประหนึ่งน้ำค้างเขียน กลิ่นหอมละมุน หากได้ลิ้มรสแล้วจะไม่มีวันลืมเลือน

สาวใช้ของหอเทียนเขียนยกจอกสุรามาให้ทุกคน ในชาติก่อนตลอดชีวิตของหญิงหนึ่งไม่เคยแตะสุราฤทธิ์แรง เธอจึงยกจอกขึ้นสุดกลิ่นเบาๆ

จิวโจวซุนกุยใสราวระจก สะท้อนเป็นวงคลื่นอ่อนบนผิวสุรา กลิ่นหอมเย็นของสุรานั้นคล้ายหิมะขาวบริสุทธิ์ที่เพิ่งละลาย แผ่ความเย็นสดชื่นซึมลึกถึงใจ ทั้งรสชาติที่เหลือให้อบอวลอยู่ในปากสักพักหนึ่ง กลิ่นหอมลอยขึ้นแตะปลายจมูก ไหลลงไปจนถึงลำคอ ให้ความรู้สึกละมุนดุจสายลมบางเบาของฤดูวันดีพัดผ่านใบหน้า

หญิงหนึ่งลองจิบสุราเพียงหนึ่งอึกด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนจะเปลือยหน้าออกมา

เผ็ดมาก

เผยจื่อได้ยินเสียงหญิงหนึ่งวางจอกลงอย่างรวดเร็ว ก็ยกจอกกระเบื้องของตนขึ้นมาเสียบๆ เขาเองไม่เคยดื่มสุราเช่นกัน เพราะตอนเด็กขาดเงิน และเมื่อโตมาก็ไม่มีเวลา

“ทุกคนต้องดื่มคนละหนึ่งจอก ห้ามบิดพลิ้ว”

เทียนเขียนจื่อจิบสุราเข้าปาก สีหน้าราวกับกำลังลอยขึ้นสวรรค์ ก่อนหัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี พลังเย้ยว่า “สุรานี้ไม่แรง เน้นรสชาติกลมกล่อม พวกเจ้าไม่ต้องกลัว ดื่มได้ตามสบาย”

จึงเวยจียิ้มพลางรับคำว่า “ศิษย์น้องเผยจี รีบตี๋มสิ! อย่าคิดว่าทำตัวเงียบแล้วจะรอดไม่ต้องตี๋ม”

เมื่อได้ยินว่าต้องตี๋มสุรา หึงหนิงก็มีสีหน้าลำบากใจ

“เจ้าหนูเผยจี! ถึงเวลาเจ้าออกโรงแล้ว!”

จึงอิงตื่นเต้นมาก มันจึงเตะเขาอย่างแรงอยู่ในจิต “นี่เห็นชัดๆ ว่าหึงหนิงไม่อยากตี๋ม ตอนนี่เจ้าต้องตี๋มแทนนาง! เร็วสิ เร็วๆ รีบพูดออกไปอย่างสง่าผ่าเผยว่า ‘ข้าตี๋มแทนเอง’ คิกๆๆๆ!”

เผยจีมองออกว่าหึงหนิงไม่ชอบสุรา น้อยครั้งมากที่ชายหนุ่มจะทำตามคำพูดของจึงอิง แต่พอเหลือบไปเห็นหึงหนิงขมวดคิ้ว เขาก็ยื่นมือออกไปคว้าจอกสุราของนางขึ้นมาอย่างไม่ลังเล “ข้าตี๋มแทนเอง”

หึงหนิงยังไม่ทันตั้งตัว ก็เห็นเขาเงยหน้าตี๋มสุราในจอกหมดในครั้งเดียว ทั้งห้องพลันเงียบกริบ สีหน้าของแต่ละคนแตกต่างกันไป ส่วนเทียนเขียนจื่อแทบกลั่นหัวเราะไม่อยู่ ไหล่สั่นสะท้านไม่หยุด

ช่างยอดเยี่ยมยิ่งนัก เผยจีโตแล้ว

หึงหนิงหูแดงเรื่อ เอ่ยสิ่งใดไม่ออก

เดี๋ยวนะ ช้าก่อน! ถ้าเผยจีตี๋มจากจอกสุราของเธอเช่นนั้น นี่ไม่เท่ากับ...จูบทางอ้อมหรือ

เมื่เงยขมวดคิ้ว แวดตาตี๋มไปด้วยความเป็นห่วง สุรานี้ฤทธิ์แรงจนเลื่องชื่อ ตี๋มรวดเดียวแบบนี้เกรงว่าจะไม่ตี๋มก หลินสวีนิวจินหาหึงหนิงจับใจ เผลออัปปากเป็นวงกลมด้วยความตกตะลึง

ศิษย์น้องเผยจีช่างมีน้ำใจและอ่อนโยนยิ่งนัก! การตี๋มแทนมันดูดีถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เผยจียังคงรักษาสีหน้านิ่งสงบ ก่อนจะน้ำตาคลอ

...เผ็ดมาก

เผยจี้วางจอกสุราลงบนโต๊ะกลมอย่างแรง พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่คายสุราออกมา เขาสะกดกลืนความแสบร้อนที่แล่นผ่านลำคอ ราวถูกกลืน ฝืนกลืนจี้วโจวซุนกยลงไป ทว่าท้ายที่สุดก็ทนไม่ไหว เผลอยกมือขวาขึ้นปิดหน้าโดยไม่รู้ตัว หาไม่แล้ว สีหน้าของเขาคงจะดูน่ากลัวจนผู้คนที่ต้องตกใจเป็นแน่

หญิงหนึ่งเฝ้าถามด้วยน้ำเสียงหยิ่งแข็ง “เผยจี้?”

เผยจี้ไม่ตอบ จากนั้นตามด้วยเสียงโครม! ร่างของเขาหงายหลัง ล้มลงไปกับพื้นอย่างแรง

...ช่วยด้วย! เผยจี้ล้มแทนหญิงหนึ่งจนตัวเองล้มตึงไปแล้ว!

อ่อนหัดเหลือเกิน!!!

เจิ้งอิงตกใจจนลนลาน แทบคุกเข่าลงไปร้องเสียงแหลมอย่างตื่นตระหนกว่า “ไม่นะ! เจ้าหนู...เผย...จี้!”

เฮ่อจื่อโจวตกใจไม่แพ้กัน ในสมองของเขาพลันผุดนิยายแนวสืบสวนความยาวแปดล้านตัวอักษรขึ้นมา “สุรา...ในสุรามีพิษ?”

“สุรามีพิษบ้านเจ้านะสิ!” เจิ้งเว่ยจีตอบท้ายทอยของเขา “เผยจี้เมา!”

“เมา?”

เฮ่อจื่อโจวแทบไม่อยากจะเชื่อ ดวงตากกลมโตเบิกโพลง มองศิษย์น้องเผยที่หนึ่งหนึ่งรีบเข้าไปพุงขึ้น

นี่ล้อเล่นหรือ เผยจี้คือพระเอกผู้ห้าวหาญโดดเด่นในนิยายเรื่องกระบี่ทะลวงฟ้า! หญิงหนึ่งเคยเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังว่า คนผู้นี้ใจคอโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างที่สุด สังหารศัตรูดุจผักปลา เรียกได้ว่าเป็นตัวอันตรายเดินได้ก็ว่าได้

คนแบบเขาเต็มสุราไปแค่จอกเดียว...ไม่สิ แต่ไม่ก็หยดก็ล้นแล้วหรือ!

“นี่ๆ” เทียนเซียนจื่อถึงกับตกตะลึง “จะอย่างไรดี เหตุใดเผยจี้...”

หนิงหนิงเห็นเผยจี้ลื้มตา คล้ายยังมีสติอยู่เล็กน้อย จึงเอ่ยถามอย่างเป็นกังวล “เจ้ายังไหวหรือไม่”

เผยจี้ยังไม่ตอบ ดวงตาสีดำสนิทว่างเปล่า จนเวลาผ่านไปเนิ่นนาน เขาถึงค่อยรู้ตัวว่าหนิงหนิงกำลังพูดกับตน ก่อนจะผงกศีรษะช้าๆ

“นี่เจ้าเต็มสุราครั้งแรกหรือ”

เทียนเซียนจื่อไม่คาดคิดว่าสถานการณ์จะพลิกผันรวดเร็วเช่นนี้ จึงเอ่ยอย่างลังเลว่า “เผยจี้...ยังเป็นไก่อ่อนตัวหนึ่งจริง ๆ หรือ”

เมิ่งเจวี่ยถอนหายใจ ลูกขึ้นจากที่นั่ง “ศิษย์น้องเผยเป็นเช่นนี้ ย่อมไม่สะดวกจะอยู่ที่หอเทียนเซียงต่อ ข้าจะพาเขากลับไปพักที่โรงเตี๊ยมก่อน พวกท่านเต็มสุรากันต่อเถิด”

“ไม่ต้องๆ! ข้าพาเขาไปเอง!”

หนิงหนิงไม่ยอมเต็มสุรา ‘จิวโจวซุนกุย’ ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เมื่อเธอเห็นว่าเผยจี้ลื้ม ในใจก็ยิ่งต่อต้านสุรานี้ และอยากหนีไปจากชะตากรรมที่ต้องเต็มสุราจนเมาตัวอ่อนปวกเปียกเหมือนโคลน หญิงสาวจึงอ้างว่าจะพาเผยจี้กลับไปพักที่โรงเตี๊ยมเพื่อออกจากหอเทียนเซียงไปให้เร็วที่สุด

เหตุผลของเธอฟังดูสมเหตุสมผล แต่เทียนเซียนจื่อฟังแล้วกลับยิ้มน้อยๆ อย่างมีเลศนัย เขาหัวเราะพลางดึงเมิ่งเจวี่ยให้นั่งลง “ให้หนิงหนิงไปเถอะ ทั้งสองคนสนิทกันอยู่แล้ว”

“ขอบคุณซือจุนมากเจ้าคะ!”

หนึ่งหนึ่งไม่รู้จักความคิดของเทียนเซียนจื่อ เพียงคิดว่าไม่ต้อง
ดื่มสุราอีก สีหน้าก็พลันสดใสขึ้นทันตา เธอจิ้มแขนเสื้อของเผยจี้
“เจ้ายังเดินไหวหรือไม่”

เทียนเซียนจื่อยิ้มพลางจิบสุราอย่างอารมณ์ดี ้วยหนุ่มสาวนี้มัน
ดีจริง ๆ แค่นี้ได้ส่งเผยจี้กลับไปพักที่โรงเตี๊ยม ก็ทำให้หนึ่งหนึ่งดีใจ
ถึงเพียงนั้น ดูลิ นางยิ้มอย่างมีความสุขมากเพียงใด

“เจ้าไม่เคยดื่มสุราจริง ๆ หรือ รู้สึกไม่สบายที่ใดหรือไม่”

หนึ่งหนึ่งใช้สองมือประคองแขนของเผยจี้ พาเขาเดินไปตาม
ถนนในเมืองหลวงเฉิง

เมืองหลวงเฉิงในยามค่ำคืนจุดไฟสว่างไสว รถม้าวิ่งกันขวักไขว่
หอสูงเรียงรายสะท้อนแสงพร่างพรายงดงามดุจภาพวาด บนท้องฟ้า
มีแสงดาวแต่งแต้มพราวระยับ บนดินมีโคมไฟระย้าให้ความสว่างอยู่
ทุกหนแห่ง เสียงพ่อค้าแม่ค้าตะโกนขายของข้ามไปมาดังประสานกัน
เป็นเหตุาถึยิบ ดังก้องทั่วถนนสายใหญ่

เผยจี้มีสีหน้าเลือนลอย และเหมือนจะพึมพำเสียง “อ้อ” เบา ๆ

เฉิงอิงพยายามดิ้นรนอยู่ในทะเลแห่งจิตสำนึกของชายหนุ่ม
มันกระโดดขึ้นลง “เผยจี้ เจ้าได้สติหน่อยสิ เผยจี้! หนึ่งหนึ่งอยู่
ข้างเจ้านะ เจ้าห้ามทำขายหน้าเด็ดขาด!”

หนึ่งหนึ่ง...

รสเผ็ดร้อนของสุรายังคงติดอยู่ที่ปลายลิ้น ความร้อนแล่นพล่าน
ไปทั่วร่าง ทำให้จิตใจว่าุ่นจนควบคุมไม่อยู่ สมองกับสนุนวายุไปหมด
แต่เพียงได้ยินชื่อของนางเท่านั้น เผยจี้ก็นิ่งหน้า แววตาหม่นลง หัวใจ
ที่เคยแห้งเหี่ยวประหนึ่งตายไปแล้วกลับเต้นแรงขึ้นมาอย่างหนักหน่วง

และในช่วงที่เสียสมาธิ หัวของเขาก็สะดุด

หนังหนังที่กำลังประคองเขาอยู่รีบเบี่ยงกายมาข้างหน้า ใช้มืออีกข้างยันแผ่นอกของเผยจี้ไว้ทันที เขาจึงไม่ล้มลงกับพื้น แต่กลับพุบลงบนไหล่ของเธอแทน

พิง...แบบทิ้งตัว

มือของหนังหนังวางแนบอยู่บนแผ่นอกของเผยจี้ จนสัมผัสได้ถึงหัวใจที่เต้นแรงของชายหนุ่ม ตึกตักๆ

หัวใจของหนังหนังก็เต้นตึกตักตาม

ท่ามกลางคำคินมิดสนิท กลิ่นสุราอบอวลอยู่รอบกายของเผยจี้ ลมหายใจของเขาร้อนระอุและเปี่ยมไปด้วยการคุกคาม เปารดคอของหนังหนัง ราวกับมีมืออ่อนนุ่มไ้กระดุกดูลงไล้ลงบนผิวที่ไวต่อสัมผัส

หนังหนังลืมหายใจ เมื่อรู้สึกหัวใจของตนเองเหมือนถูกกระแทกอย่างรุนแรง

ช่วยด้วย นี่มัน...เกิดเรื่องอะไรขึ้น

“เผยจี้?”

หนังหนังสะกดกลั้นไม่ให้ตนเองหน้าแดง เอ่ยเรียกชื่อเขาเสียงเบา “เจ้ายังยืนไหวหรือไม่?”

เธอพูดพร้อมกับบอกร่างที่มือทั้งสองข้าง เตรียมผลักชายหนุ่มให้ลุกขึ้นยืนตรง แต่ไม่ทันไรเผยจี้ก็ขยับ เขายกมือขึ้นจับไหล่เธอและค่อยๆ ยึดตัวขึ้นให้ตรงขึ้นเล็กน้อย

แต่มันก็แค่ ‘เล็กน้อย’ เท่านั้น เพราะท่าทางของชายหนุ่มในตอนนั้น ทำให้หนังหนังทำอะไรไม่ถูกมากกว่าเดิม

เนื่องจากเผยจี้ยังโน้มตัวลงมา ลมหายใจอุ่นของเขาเปารดลงมาอย่างหนักหน่วง ปอยผมสีดำไม่กี่เส้นร่วงลงมายังชอกคอของหนังหนัง

ทำให้เธอรู้สึกจุกจิกเล็กน้อย หากมองจากสายตาคนนอก คงเหมือนชายหนุ่มตั้งใจออกเธอไว้และโน้มตัวเข้ามาใกล้อย่างแนบชิด ใบหน้าของทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก ชายหนุ่มชุดดำและผมดำเฟื่องมองหญิงสาวเงียบๆ อยู่นาน

ดวงตาของเขาดำลึกและใสกระจ่าง บัดนี้สะท้อนแสงไฟจากสองข้างถนน กลายเป็นแสงสลัวคลุมเครือ แผงความรู้สึกกำกวมบางอย่าง ดวงตาที่เคยสงบนิ่งราวบ่อน้ำโบราณไร้ระลอกคลื่น เวลานั้นกลับลึกล้ำเกินบรรยาย ภายในดวงตาเต็มไปด้วยอารมณ์มากมายที่หนึ่งหนึ่งไม่เข้าใจผสมปนเปกัน หรืออาจจะเป็นความยึดติดและความปรารถนา

ราวกับกระแสน้ำวนบ้าคลั่งสองสาย ตอนสองตาของเผยจี้มองมาแบบตาไม่กะพริบ หนึ่งหนึ่งเห็นเงาของตัวเองสะท้อนอยู่ในแววตาของเขาท่ามกลางแสงไฟ อยู่ตรงศูนย์กลางของวังวนอย่างพอดีพอดี ราวกับถูกกลืนหายไปได้ทุกเมื่อ

หนึ่งหนึ่งเริ่มรู้สึกใจคอไม่ดี จึงเรียกเขาอีกครั้งว่า “เผยจี้?”

แต่เผยจี้กลับไม่ตอบเธอ

เขาก้าวเท้าออกมาข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว เข้าใกล้หญิงสาวมากขึ้นกว่าเดิม

ทุกอย่างในตอนนี้ล้วนอยู่ในการควบคุมของเขาทั้งหมด หนึ่งหนึ่งอยากเบนสายตาหนีไปทางอื่น แต่ดวงตาที่เหมือนบ่อน้ำลึกคู่นั้นกลับค่อยๆ ฉายแววกดดัน และร่างกายของเธอก็เหมือนถูกตรึงไว้ เธอไม่สามารถหนีออกไปจากเงื้อมมือของเขาได้เลย

แววตาที่ขุ่นมัวของเขาสะท้อนแสงไฟวูบวาบ ราวกับเขาเพิ่งเคยเห็นนางเป็นครั้งแรก เขาจึงมองอย่างเงิบงันด้วยท่าทางหม่นหมอง